

Utskrift fra møteprotokoll

Møte i: **Salten Regionråd**

Dato: **19. september 2014**

Sak: **SR-sak 46/14c Uttalelse vedrørende autorisasjon av sykepleiere utdannet i land utenfor EU/EØS**

Enstemmig vedtak:

Rydd opp!

Vedr. autorisasjon av sykepleiere utdannet i land utenfor EU/EØS

Det vises til flere oppslag i media om norske studenter som ikke får sin sykepleierutdanning fra utenlandske utdanningsinstitusjoner utenfor EU/EØS godkjent i Norge. I mange tilfeller blir studenter henvist til å ta hele utdanningen på nytt.

Statens autorisasjonskontor for helsepersonell (SAK) endret i 2013 sin forvaltningspraksis overfor sykepleiere med utdanning fra land utenfor EU/EØS. Denne endringen omfatter i dag all autorisasjon av sykepleiere fra alle land utenfor EU/EØS.

Den bakenforliggende årsaken for endringen var at Statens Helsepersonellnemnd ble oppmerksom på at filippinsk og serbisk sykepleierutdanning hadde langt færre timer enn norsk utdanning. Søkere med utdanning fra Filippinene og Serbia får derfor ikke lenger autorisasjon. I stedet blir de henvist til å søke opptak ved en norsk sykepleierhøgskole.

I ettertid har det imidlertid vist seg at Statens Helsepersonellnemnd i flere tilfeller har brukt feil timegrunnlag i sine beregninger. Innenfor norsk sykepleierutdanning er det et krav om 2300 timer teori, og 2300 timer praksis. Imidlertid er kun ¼-del av teoritimene forelesningstimer. De øvrige timene omfatter gruppearbeid, arbeid med obligatoriske oppgaver og selvstudier.

Til forskjell fra den norske oppgir den filippinske utdanningen, som er basert på amerikansk pensum, utelukkende antall forelesningstimer. Både antallet forelesningstimer og den totale teoretiske studiebelastningen i filippinsk og amerikansk sykepleierutdanning, er langt høyere enn her hjemme. Når SAKs praksis innebærer at antallet forelesningstimer ved utenlandske studieinstitusjoner isoleres for så å sammenliknes med den totale teoretiske studiebelastningen i Norge som altså inkluderer så vel selvstudier, obligatoriske oppgaver som gruppeoppgaver, så blir det fullstendig feil.

Når det gjelder omfanget av sykepleierutdanningens praksisdel, så er også den svært ulik i de ulike land. Mens den her hjemme utgjør halvparten av den totale studiebelastningen, er timefordelingen mellom teori og praksis i eksempelvis australsk sykepleierutdanning hhv 3800 og 800 timer. Når resultatet av denne mismatchen blir at en norsk student i Australia må ta hele sin utdannelse om igjen i Norge, uten å få anledning til å kompensere med relevant tilleggspraksis, kan ikke dette oppfattes som annet enn en svært uheldig nedvurdering av andre lands utdanninger, attpå til på sviktende grunnlag.

Situasjonen er i tillegg både uforståelig, alvorlig og ytterst beklagelig overfor de enkeltstudentene som i god tro og med støtte fra Statens lånekasse for utdanning, har tatt sin sykepleierutdanning utenlands og som i etterkant har fått beskjed om at utdanningen er ingenting verdt. Den er også svært alvorlig for norske kommuner, deriblant kommunene i Salten, som stadig mangler utdannede sykepleiere. I denne forbindelse vises det spesielt til medieomtalen av nylig utdannet sykepleier fra Australia, Ingvild Hilling Elsbak, bosatt i Hamarøy.
<http://www.an.no/nyheter/article7582002.ece>.

I et større perspektiv er det også grunn til å stille spørsmål om gjeldende praksis er i tråd med uttalte mål og intensjoner i norsk utdanningspolitikk. Det at flere skal ta hele eller deler av sin utdanning ved internasjonale studiesteder, har lenge vært et uttalt mål for norske myndigheter. Dette har også aktivt blitt stimulert, bl.a. gjennom tildeling av lån og stipendier fra Statens lånekasse for utdanning. Forutsatt at det er riktig at grunnlaget for SAKs behandling er som beskrevet, må dette ryddes opp i snarest. Hvis ikke står troverdigheten for norsk autorisasjonspraksis overfor andre lands utdanninger og dermed også troverdigheten overfor norske studenter i utlandet i fare.